

Červená knihovna v období 1. republiky

Markéta Ř. Holanová

Ústav pro českou literaturu AV ČR, v. v. i.
Institute of Czech Literature of the CAS

holanova@ucl.cas.cz

Teoretická východiska v uvažování o žánru

Genologie – věda o žánrech, žánrosloví

literární druh (např. epika)

literární žánr (např. román)

žánrová varianta (subžánr; např. dobrodružný román).

1939 III. kongres Mezinárodní komise současné literatury

Antika

klasicismus

Emil Staiger

Ferdinand Brunetière

Roman Ingarden

Paul von Tieghem

Teoretická východiska v uvažování o žánru

„Souhrnné označení pro takové skupiny (soubory literárních děl, které se vyznačují určitými společnými znaky, a to zejména kompozičními, tematickými nebo formovými (popř. jejich různou kombinací).“

Jiřina Táborská (*Slovník literární teorie*)

Je třeba jej definovat „natolik úzce, aby na jedné straně fungoval jako distinktivní (rozlišující) rys, který se podílí na konstituci literární struktury, tedy aby nějakým způsobem formoval čtenářské očekávání, a zároveň aby na druhé straně byl vymezen natolik široce, aby dal textům jistou volnost, umožňoval jejich individualizaci.“

Pavel Šidák (*Úvod do genologie*)

Teoretická východiska v uvažování o žánru

„Otevřený systém literárních znaků, na nichž jednotlivá díla různou měrou participují“

Pavel Šidák (*Úvod do genologie*)

V centru žánru je *architext*, „onen neexistující, ideální ‚čistý‘ žánr, suma všech znaků daného žánru, nutné pozadí, na něž v jakékoli genologické debatě projektujeme všechny konkrétní texty“.

Teoretická východiska v uvažování o žánru

Josef Hrabák

Objektivní rysy

„společné rysy obecnějšího rázu:
ideového, estetického a
morfologického“

Subjektivní rysy

„společné rysy musí být jako
společné pocítovány
(tzv. žánrové povědomí)

Červená knihovna – definice

„Žánr populární literatury, jehož tematickou dominantou je líčení peripetií milostného vztahu “

Dagmar Mocná (*Encyklopedie literárních žánrů*)

Populární literatura – triviální, braková...
x umělecká literatura

„K čemu může být výzkum populární literatury?“

Červená knihovna – objekt badatelského zájmu

- *Encyklopedie literárních žánrů*
 - Heslo
- Dagmar Mocná: *Červená knihovna*. 1996
 - Monografie
- Oldřich Sirovátka: *Ach, ta láska*. 1984
 - Antologie
- Kvalifikační studentské práce

Červená knihovna – historie

Sentimentální román konce 18. století
Eugenie Marlittová (1825–1887)

- 1865
- Česky 1869 / 2002
- 70 titulů

Hedwiga Courths-Mahlerová (1867 – 1950)

- 1912
- Česky 1920 / 2017
- 570 titulů

Die Gartenlaube

- 50. léta 19. století – 1944
- 1880 – zábavný list

Červená knihovna – historie

Obrozenecká povídka

- Magdalena Dobromila Rettigová
- Karolina Světlá
- Božena Němcová
- Věnceslava Lužická

První republika

- vhodné prostředí pro rozvoj populární kultury
- vhodné publikum

Poválečné období

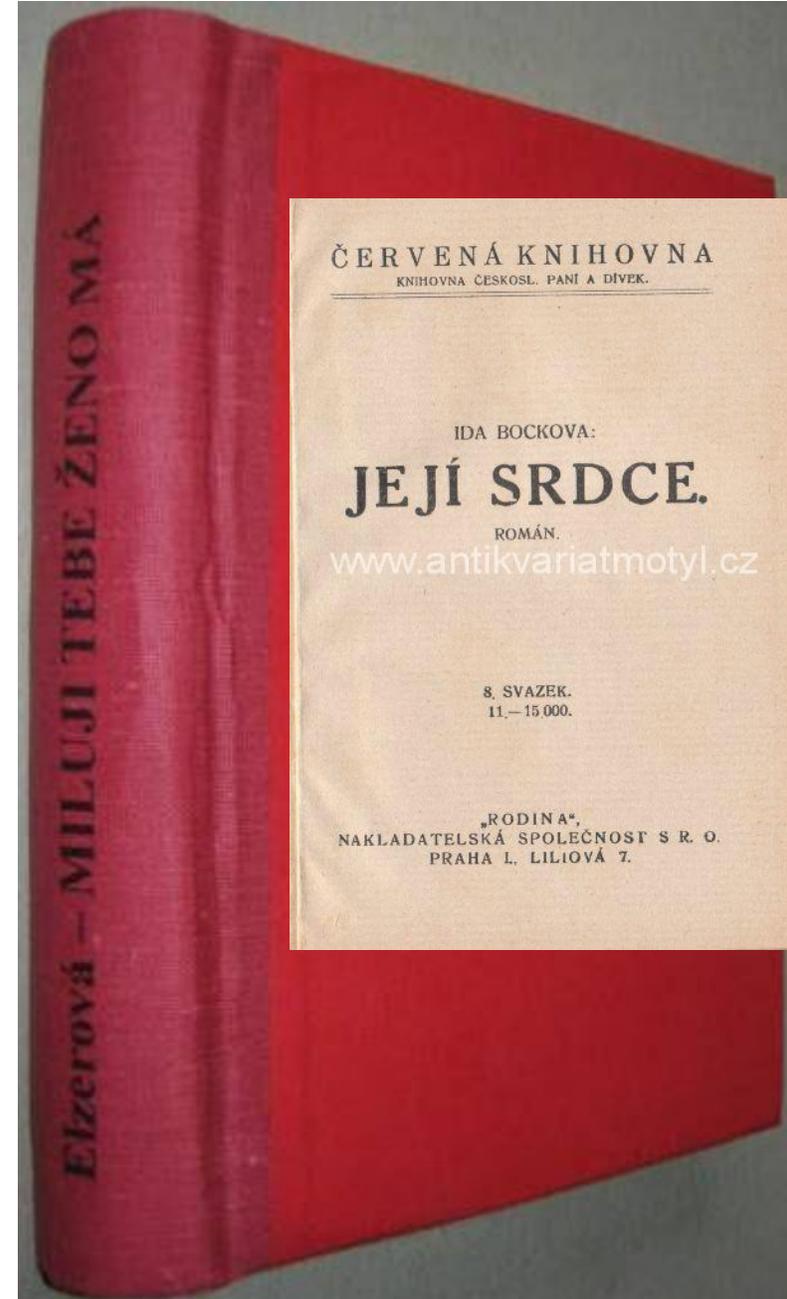
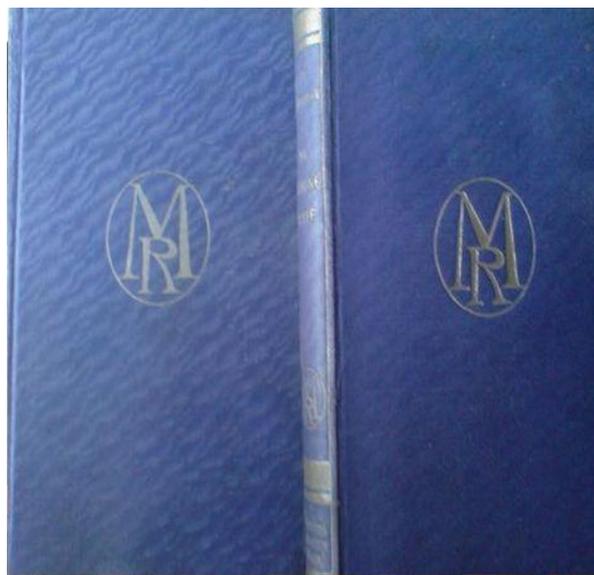
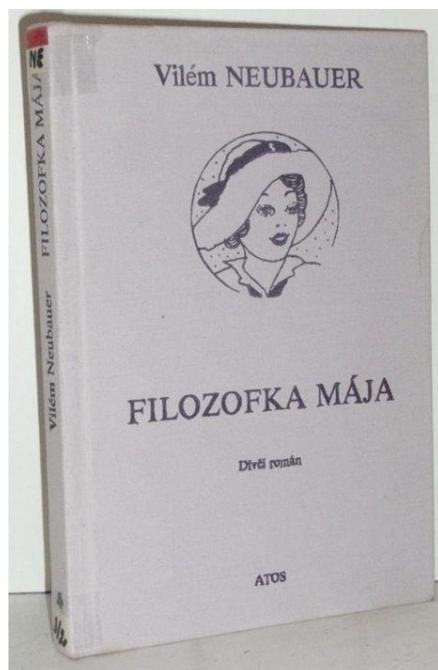
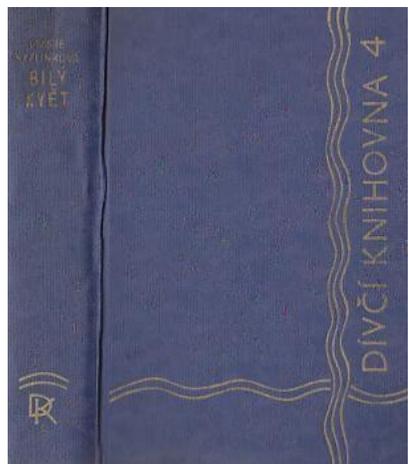
Porevoluční období

Červená knihovna

Červená knihovna (Rodina, 1928–1937/1938)

Modrá knihovna (Novina, 1929/1930–1939)

Románová knihovna (J. L. Švíkal, 1930–1932)

Červená knihovna

Časopisy

- hlavní médium existence milostných románů v období 1. republiky
- cena: kolem 1 Kč x 2–3 Kč (Pestrý týden, Eva)
- týdeník
- publicistika
- součástí próza na pokračování

„Rodokaps“

- ukončená rozsáhlejší próza
- drobnější próza
- obecná publicistika – nesvázaná s časem

Červená knihovna

List paní a dívek

1924–1943

Rodina

Regionální mutace: Pražanka

Moravanka

Slovenka

[List paní a dívek - ukázka](#)

Červená knihovna

Hvězda československých paní a dívek

1925–1945

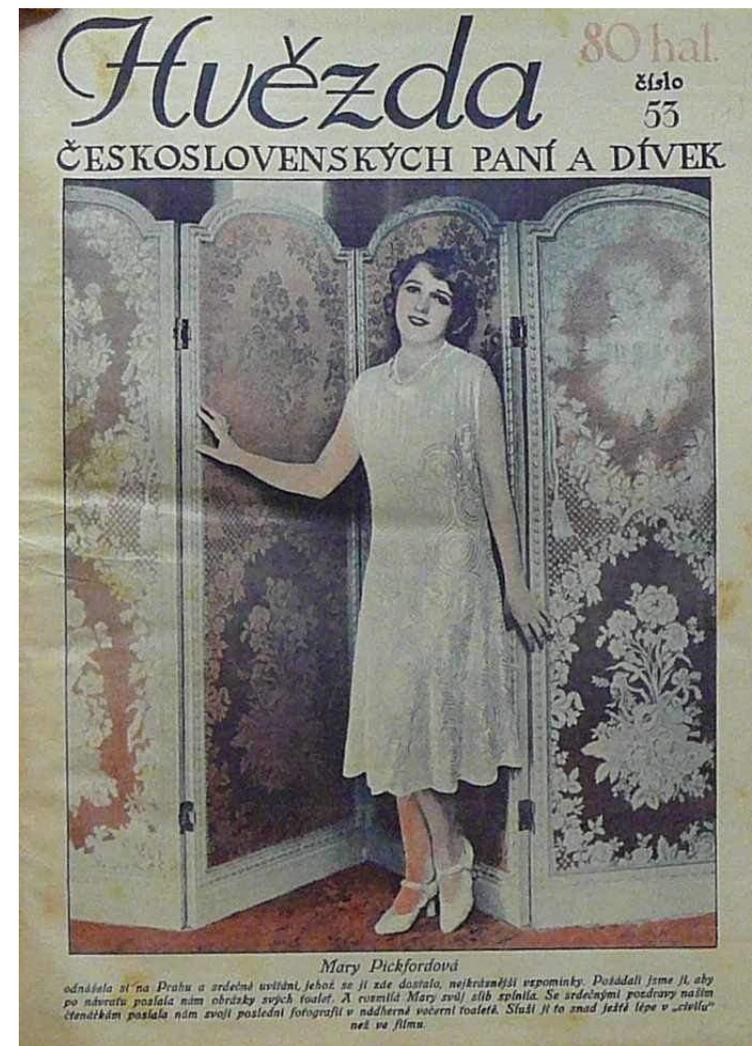
Melantrich

1938–1939: Hvězda českých a slovenských paní a dívek

1939–1940: Hvězda

1940–1945: Hvězda českých paní a dívek

[Hvězda - ukázka](#)

Červená knihovna

Rozsevačka

1924–1938

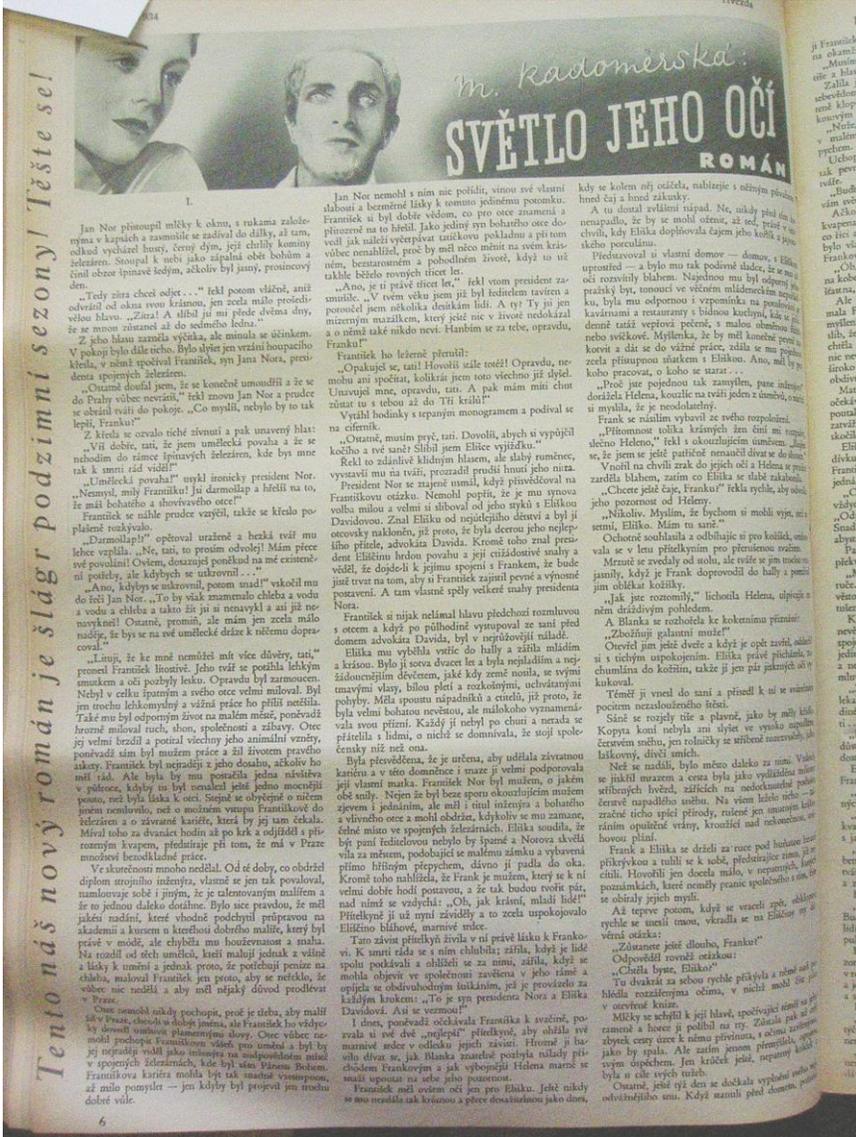
Josef Haken

Od roku 1936: List žen KSČ

Rozsevačka - ukázka

Světlo jeho očí

Jan Noc přinutil mlčky k oknu, a rukama zalepčel v křepkách a zasmušle se zadíval do dálky, až tam, odkud vycházel hmyz, černej dým, její chvilky komuny a železárny. Stoupl k němu jako záhadná oběť božím a čínil obrov spánově ledím, ažkoliv byl jasný, proucnový den.

"Tady zira chceš odjet...? Takle posun vládně, aniž odvíš od okna von krápnou, jen zcela málo protlačil vtešou křavu... Zírát! A dílat ji mi přede dvěma dny, že se mnou zůstaně až do sedmého ledna..."
Z jeho hlasu zazněla výhrůžka, ale mluvil se ústinně.
V pokojí byla tále ticho. Bylo slýchán jen vzrání houpačbo křelva, v němž spočívá František, syn Jana Noca, presidenta spojových železárny.

"Ostatně doufám, že se konečně umoudříš a že se od Prahy vůbec nevrátíš," řekl znova Jan Noc a prudce se oběvil tváří do pokoje. "Co myslíš, nebylo by to tak lepší, Františku?"

Z křelva se ozvalo tiché zívnutí a pak unavený hlas: "Víš dobře, táto, že jsem umělecká povaha a že se nehodím do rámece řípaných vláken, kde bych měl být tak k mrtví rás vidět!"
"Umělecká povaha!" uslyšl ironicky president Noc. "Nemysl, milý Františku! Ji damolap a hřelší na to, že máš bohatě a shovívavého otce!"
František se máhne prudce vzrítit, takže se křelvo poleplá roztřáso.

"Damolap!" optoval uražené a hřelší tvář mu tebe vzpřáhla. "Ne, táto, to prosím odvoláv! Máim přece své povolání! Očtem, dostávám penězku na své cestování a ti postáv, ale kdybych se ukřovněl..."
"Ano, kdyby se ukřovněl, potom snáš!" vrcholil mu do řetí Jan Noc. "To by však znamenalo chleba a vodu do vody a chleba a takto žít je ti nemavý a a až jsi neuděláš, že bys se na své umělecké dráze k něčemu dopravoval..."

"Láuju, že je mi narděmí mít více dčivry, táto," pronesl František lítovně. Jeho tvář se pozlila lehkým smekem a oči pozbyly lesku. Optavdu byl zarmoučen. Někdy v celku španím a svého otce velmi miloval. Byl jen trochu lichočivný a v životě práce ho příliš nechtěl. Také mu byl odporným šváb na malém městě, poněvadž hřelší mlouval rudi, šon, společnosti a záhyby. Otce jej velmi beztáti a postál všechny jeho animální vzrny, poněvadž sám byl mužem pravdu a šil životem pravdu a záky. František byl nevděčný a jeho doabho, ažkoliv ho měl rád. Ale byla by mu postálá jeho nistivota v přítelce, kdyby u byl nesvalně jedm mocnější pomou, než byl. Láka k němu. Stádně se obýval a mitem prera nemlovalo, neto o možnost vstupu Františkovi do železárny a o zivárně kariere, která by jej tam čekala. Míval toho za dvacet hodin až po kř a odjížděl i přitruzným kvatem, předčítaje při tom, že je v Praze množivě bezvděkladně práce.

Ve skutečnosti mnoho nedělá. Od té doby, co obdržel diplom strojního inženýra, vlastně se jen tak povoloval, namalovav se někdy i jímým, že je talentovaným malířem a že se jednou dáleko dostane. Bylo vše pravdu, že měl jakési nadání, které vhodné podchytit přípravou na akademii a kusem n křelových doabro malíře, který byl prěv v móde, ale zhyběla mu houževnatost a máhla. Na rovní od těch umělců, kteří malují jednk a vlně a lásky k umění a jednk proto, že potučníj peníze na chleba, maloval František jen proto, aby se neřekl, že vůbec nic nedělá a aby měl nějaký důvod prodat v Praze.

Jan Noc nemohl s ním nic počítat, vinou své vlastní slabosti a berentě lásky k tomu, jednomu potomku. František si byl dobře vědom, co pro otce znamená a dopředu na to šel. Jakkoli jedm ry bohatého otce dopředu na to šel, jaký výpravný užitékovu požladu a pit tom vůbec nenahlížel, proč by měl něco měnit na svém krásném, bezstarostném a pohodlném životě, když to už takhle běželo rovněž jako le.

"Ano, je ti právě třicet let," řekl vsm prezident zav smutně. "V tvém věku jsem již byl ředitelem tvávná a potučeč jem několika desítkám lidí. A ty? Ty jsi jen mizerným mazičkem, který ještě nic v životě nedokázal a o němž také nikdo neví. Hlanbim se za tebe, opravdu, Františku!"

František byl leženě přitnul: "Čpakuj se, táto! Hovoříš stále totéž! Opravdu, nemohu ani spočítat, kolikrát jsem toto všechno již slyšel. Unavuj mě, opravdu, táto. A pak mám máš chut nízat tu s tebou až do Tři křelí!"

Vržel hodinky s upraným monogramem a podíval se na ciferník. "Ostatně, musím pryč, táto. Dovolíš, abych ti vypůjčil křelvo a své snáš Sílavě jsem Eliše vyjžděku..."
Řekl to zdánlivě klidným hlasem, ale slabý rumělec, vypravil mu na tváři, prozradil prudě hnuí jeho nitra. President Noc se zřejmě usmál, když přivítával na Františkovi otázku. Nemohl povíat, že se mu synova volka mlou a velmi si obíhal od jeho strýká a Elišku Davidovnu. Znal Elišku od nejúdelnějšího dětství a byl jí otceovsky nakloněn, již proto, že byla doctvo jeho nejprvdě pílečk, zhotovka Davida. Křelost toho sná předkřelvu Eliškím hřelov povraha a její číždovně snahy a věděl, že dojdou k jejímu spojení s Františkem, že bude jistě trvat na tom, aby si František zajistil peněz a vsmně posuvení. A tam vsmně sply velké naly presidenta Noca.

František si nujak nelímal hlavu předchozí rozmluvou novkytěl. Ostatně, promtl, že máim jen zcela málo naděj, že bys se na své umělecké dráze k něčemu dopravoval..."
"Láuju, že je mi narděmí mít více dčivry, táto," pronesl František lítovně. Jeho tvář se pozlila lehkým smekem a oči pozbyly lesku. Optavdu byl zarmoučen. Někdy v celku španím a svého otce velmi miloval. Byl jen trochu lichočivný a v životě práce ho příliš nechtěl. Také mu byl odporným šváb na malém městě, poněvadž hřelší mlouval rudi, šon, společnosti a záhyby. Otce jej velmi beztáti a postál všechny jeho animální vzrny, poněvadž sám byl mužem pravdu a šil životem pravdu a záky. František byl nevděčný a jeho doabho, ažkoliv ho měl rád. Ale byla by mu postálá jeho nistivota v přítelce, kdyby u byl nesvalně jedm mocnější pomou, než byl. Láka k němu. Stádně se obýval a mitem prera nemlovalo, neto o možnost vstupu Františkovi do železárny a o zivárně kariere, která by jej tam čekala. Míval toho za dvacet hodin až po kř a odjížděl i přitruzným kvatem, předčítaje při tom, že je v Praze množivě bezvděkladně práce.

Ve skutečnosti mnoho nedělá. Od té doby, co obdržel diplom strojního inženýra, vlastně se jen tak povoloval, namalovav se někdy i jímým, že je talentovaným malířem a že se jednou dáleko dostane. Bylo vše pravdu, že měl jakési nadání, které vhodné podchytit přípravou na akademii a kusem n křelových doabro malíře, který byl prěv v móde, ale zhyběla mu houževnatost a máhla. Na rovní od těch umělců, kteří malují jednk a vlně a lásky k umění a jednk proto, že potučníj peníze na chleba, maloval František jen proto, aby se neřekl, že vůbec nic nedělá a aby měl nějaký důvod prodat v Praze.

One snověob nikdy pochopit, proč se tebe, aby malil své Praze, otce a doabro jímým, že František byl výdvoz mohl pochopit. Přemýšlavo otce. Otce vůbec nezobí nepoděly Františkovi vládně pro umědně a byl by nejprvdě mohl jeho imitace na vsmněch a vsmně spojových železárněch, kde byl sám vásmo ředitelem. Františkova kariere mohlá být tak vsmně vsmně, až mulo pomýšlet — jen kdyby byl přívěv jen trochu doabro vte.

kdy se kolem něj otežela, nabízejíc s něžným přívěvím hnuí čaj a hnuí zlásku.

"A tu dostal vládně rapid. Ne, nikdy přitil jsem nepapadlo, že by se mohl odřít, až teď, předě, vsmně chvilu, kdy Eliška doplňovala čajem jeho křelví, když sličko pocalouval."

Převoloval si vlastní domov — domov, a Elišku uprotudě — a bylo mu tak podivně sladce, že se na oči rozvířily slzám. Napřodmu mu byl odporný jeho žakský byt, tmoucí se všemím mládežním nepokojku, byla mu odporou a vzpomínka na poslední denit tázit vepřivě petně, a malou obřelovnu hnuí nebo svčkové. Mýlka, že by měl konečně přestít kovot a dát se do vážně práce, zdála se mu popřel zcela přitruznou slávkem s Eliškou. Ano, měl by přikoho pracovat, a koho se tazat.

"Proč jse popudou tak zavámm, pane inženýre, dostička, Helena, kouzle na tváři jedm z úsměvů, a táto si myslila, že je neodolatelný."

František se naldím vyhrólil za svého troydělavě. "Přitomně tolika krásných žen čini se vzpomně síčno Helenu," řekl s okouzlenímc umětem. "Já se, že jsem je selet patřičně nenačítal dčiv se do hnuí. Vážím na chvíli rzk do spěch odí a hnuí a přitružděti slávkem, zatím co Eliška se slábk zlásku..."
"Chceš ještě čaje, Františku?" řekla rychle, aby odložila jeho pozornost od Hěny.

"Několiv. Myslím, že bychom si mohli vsmně, táto, Eliško. Mám tu snáš..."
Ochotně souhlasila a obdivuje si pro kolíček, vsmně vala se v lehu předkřelvímu pro přitruznou smě. Měru se rozvaly od nolu, ale vte se jn tmouš jímým, když je Frank doprověvodo do hally a vsmně jim obědkat křelvíky.

"Jak jse rozemřily," lichotila Helena, úšpěvji s ním držávkým pohledem. "Přitomně tolika krásných žen čini se vzpomně síčno Helenu," řekl s okouzlenímc umětem. "Já se, že jsem je selet patřičně nenačítal dčiv se do hnuí. Vážím na chvíli rzk do spěch odí a hnuí a přitružděti slávkem, zatím co Eliška se slábk zlásku..."
"Chceš ještě čaje, Františku?" řekla rychle, aby odložila jeho pozornost od Hěny.

"Několiv. Myslím, že bychom si mohli vsmně, táto, Eliško. Mám tu snáš..."
Ochotně souhlasila a obdivuje si pro kolíček, vsmně vala se v lehu předkřelvímu pro přitruznou smě. Měru se rozvaly od nolu, ale vte se jn tmouš jímým, když je Frank doprověvodo do hally a vsmně jim obědkat křelvíky.

"Jak jse rozemřily," lichotila Helena, úšpěvji s ním držávkým pohledem. "Přitomně tolika krásných žen čini se vzpomně síčno Helenu," řekl s okouzlenímc umětem. "Já se, že jsem je selet patřičně nenačítal dčiv se do hnuí. Vážím na chvíli rzk do spěch odí a hnuí a přitružděti slávkem, zatím co Eliška se slábk zlásku..."
"Chceš ještě čaje, Františku?" řekla rychle, aby odložila jeho pozornost od Hěny.

"Několiv. Myslím, že bychom si mohli vsmně, táto, Eliško. Mám tu snáš..."
Ochotně souhlasila a obdivuje si pro kolíček, vsmně vala se v lehu předkřelvímu pro přitruznou smě. Měru se rozvaly od nolu, ale vte se jn tmouš jímým, když je Frank doprověvodo do hally a vsmně jim obědkat křelvíky.

"Jak jse rozemřily," lichotila Helena, úšpěvji s ním držávkým pohledem. "Přitomně tolika krásných žen čini se vzpomně síčno Helenu," řekl s okouzlenímc umětem. "Já se, že jsem je selet patřičně nenačítal dčiv se do hnuí. Vážím na chvíli rzk do spěch odí a hnuí a přitružděti slávkem, zatím co Eliška se slábk zlásku..."
"Chceš ještě čaje, Františku?" řekla rychle, aby odložila jeho pozornost od Hěny.

"Několiv. Myslím, že bychom si mohli vsmně, táto, Eliško. Mám tu snáš..."
Ochotně souhlasila a obdivuje si pro kolíček, vsmně vala se v lehu předkřelvímu pro přitruznou smě. Měru se rozvaly od nolu, ale vte se jn tmouš jímým, když je Frank doprověvodo do hally a vsmně jim obědkat křelvíky.

"Jak jse rozemřily," lichotila Helena, úšpěvji s ním držávkým pohledem. "Přitomně tolika krásných žen čini se vzpomně síčno Helenu," řekl s okouzlenímc umětem. "Já se, že jsem je selet patřičně nenačítal dčiv se do hnuí. Vážím na chvíli rzk do spěch odí a hnuí a přitružděti slávkem, zatím co Eliška se slábk zlásku..."
"Chceš ještě čaje, Františku?" řekla rychle, aby odložila jeho pozornost od Hěny.

"Několiv. Myslím, že bychom si mohli vsmně, táto, Eliško. Mám tu snáš..."
Ochotně souhlasila a obdivuje si pro kolíček, vsmně vala se v lehu předkřelvímu pro přitruznou smě. Měru se rozvaly od nolu, ale vte se jn tmouš jímým, když je Frank doprověvodo do hally a vsmně jim obědkat křelvíky.

...a noc velmi tvrdě spala v podkrovním pokojíku nemocnice a když ráno vešla do Frankova pokoje, oblečena v roucho ošetřovatelky, netušila, že stojí tváří v tvář vidou-

SVĚTLO VAŠICH OČÍ — ZACHYTÍ OBRAZ OD FOTOATELIER SÁŠA, Praha I., Staroměstské náměstí 14
Nejlepší dárek k velikonočním!
5049

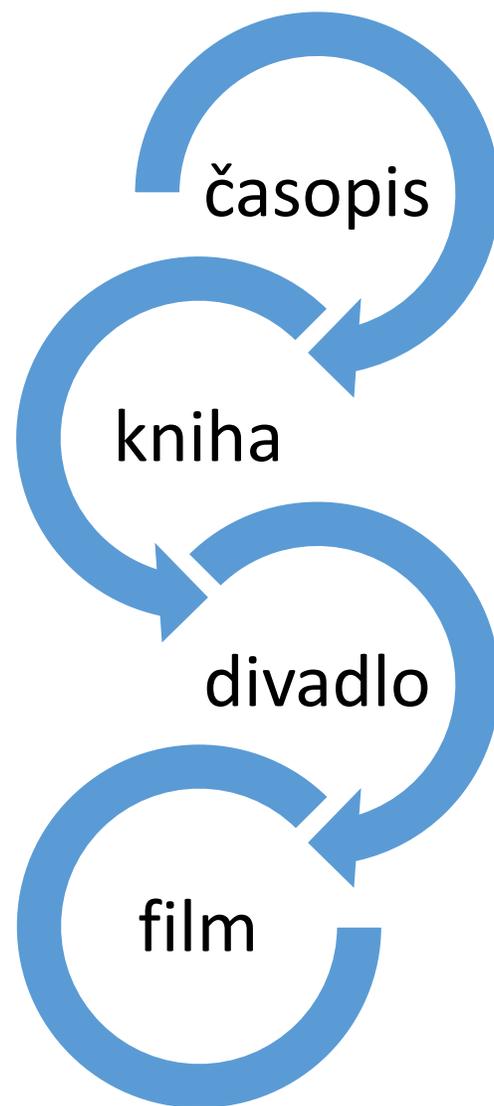
címu člověku. Až když promluvil — žádal ji velmi zdvořilým tónem, aby povytáhla žaluzii v okně — najednou poznala, že v jeho očích je světlo.

Bylo to hrozné poznání, poněvadž pochopila, že její tvář mu byla úplně cizí. Hovořil k ní jako

dentovi mít jistě jinou žnou žen Presi ztráví s a nazna nepozn jak dop Mileně Miler

Kdyby byla Světlá devatenáctiletá — nemohla by postupovat jinak než studentka Jarka, kterou září pěstounčína nučí do sňatku s vlastním poručníkem. Ale tento poručník je mladý, krásný muž, který chce ziomit Jarkin vzdor. Boj odpojného divčoho nardě s propukávající láskou — kdo zvítězí? Ani nevíte, jak le krásný nás nový román „Šťastné je to," v němž je to všechno krásně vyřičeno a kterým šťastím čísle Jarka, hravka, toť mladší sestra Světlé.

Životní cyklus

Červená knihovna

Fabule červené knihovny (Dagmar Mocná)

- sociální

Příběh milenců pocházejících z různých společenských vrstev

- nelásky

Příběh o tom, jak se lhostejnost, nechuť či dokonce nenávisť dvou jedinců promění v hlubokou a trvalou lásku

- vzestupu

příběh o tom, jak se nenápadná „šedá myška“ vypracuje v samostatnou, v povolání úspěšnou mladou ženu a získá tím obdiv a lásku mužů

Červená knihovna

Pytláková schovanka (1949)

[Pytláková schovanka 1](#)

[Pytláková schovanka 2](#)

Červená knihovna

Centrum a periferie žánru – žánrové varianty

- Debaty o závadné literatuře
 - 80. léta 19. století
 - 10. léta 20. století
 - Konec 20. let 20. století
- Souvisí s různými koncepty čtenářství a obecně přístupu k četbě – a podstaty „závadnosti“
- Náboženství
- Estetická hodnota

Červená knihovna a její varianty

Jožka Jabůrková (1896–1942)

- novinářka, spisovatelka, funkcionářka
- Ostravsko -> Praha
- Od počátku 20. let činná v tělovýchovných jednotách
- Od roku 1929 vede Rozsevačku
- Dítě lásky (Rozsevačka)
- Hanko, zpívej! (Románové noviny)

Červená knihovna a její varianty

Dítě lásky / Hanko, zpívej!

- Romány na pokračování v tiskovinách spjatých s KSČ
- Autobiografické pozadí
- Deziluzivní varianty červené knihovny
- Autorská intence – snaha nabídnout „ideově nezávadné“
- Musí však s žánrem pracovat a variovat jeho stereotypy
 - Dítě lásky
 - Matčin příběh
 - Dceřin příběh

Červená knihovna a její varianty

- *„Dítě lásky‘ – není větší ironie pro statisíce dosud vysmívaných, dosud přehlížených dětí. Toho dne přestala být Helena dítětem lásky. Poslední zbytky sentimentální výchovy s ní spadly. Začala hledat nový domov, nové cesty, nový životní cíl. Našla ho po dlouhém tápání ve společném boji milionů. Jest šťastná, trvale šťastná v nejvyšším, nejkrásnějším smyslu. Neboť její štěstí – její domov, to není úzký kruh plaché rodiny, jež dnes, zítra může být zničena nezaměstnaností, úmrtím, válkou. Je šťastná a silná vírou, která nezklame – vírou v radostný zítřek, v nový svobodný svět, za nějž s nadšením bojuje.“*

Červená knihovna a její varianty

Marie Tippmannová (1886–1965)

- Novinářka, autorka próz pro děti a ženských románů
- Skuteč, Lovosice
- Studovala v Mnichově na malířské akademii
- Po sňatku se v Lovosicích zapojila do života české menšiny a stála v jejím čele až do posledního dne před okupací

Červená knihovna a její varianty

„Je zřejma převaha německé sentimentality, té sentimentality, která se rovná chorobné zrůdnosti, té sentimentality, která čím více rozšířena, tím zhoubněji působí, neboť má vlastnosti jedu, jenž se tímto způsobem vstřebává do zdravého organismu. – Všechny knihy ‚Červené knihovny‘ jsou takového druhu, že literární kritika se jich nesmí dotknout, aby se sama nezdiskreditovala.“

(Karel Vaněk, České slovo, 1930)

Červená knihovna a její varianty

- „Podařilo se nám zakoupit nový, velmi **napínavý román**, který se vám všem jistě velmi zalíbí. Tento další román začne vycházet už v dalším čísle. [...] To dočtete se v tomto napínavém příběhu, jehož konce se nebudete vždy moci dočkati. Hled'te proto, aby vám nechybělo ani jedno pokračování.“
- List paní a dívek, 1930, č. 28, s. 4.
- „Chceme, aby naše čtenářky byly s námi spokojeny a proto se snažíme vybrat pro ně vždycky **z dobrého to nejlepší**. Tentokrát doufáme, že se nám to zvláště podařilo. Zakoupili jsme **neobyčejně zajímavý a zároveň hluboce pravdivý a cenný román** z pera ZNÁMÉ A OBLÍBENÉ SPISOVATELKY PANÍ MARIE TIPPMANNOVÉ, kterou znáte a milujete z četných článků, které pro vás píše. Román je hymnou naděje. I kdyby se nám vedlo sebe hůř, nemáme zoufat, protože nevíme, co na nás čeká potom. V tom, a pak v tom, že nás učí chápat a milovat bytosti, které nejvíc jsou nezaviněně odstrkovány – nemanželské děti – je cena tohoto románu. [...] **Zajistěte si včas přesné dodávání čísel. Doufáme, že oceníte naši snahu přinést dobrý, původní román, dílo vsutku krásné a cenné.**“
- Pražanka, 1930, č. 15, s. 7.

Červená knihovna a její varianty

- *„Řekla jste, že těžko věřit něčemu, co pro vás nikdy neexistovalo. Dovolíte, abych Vás té víře učil?“ Olginy oči se rozšířily, dvě velké slzy stékaly s jejích tváří. „Nebude to již trochu pozdě? Je mi dvacetosm let,“ řekla tiše. Budete-li učenlivá, dohoníte rychle, co jste zanedbala.“*

(Chci zvítězit!, 1930, č. 41, s. 11)

Sluší se to?

Moje dceruška koupila si proti mojí vůli lyže a celé zařízení k tomu a nyní chce jezdit s chlapcem, se kterým chodí, se kterým však nemá vážnou známost, na túry do hor. Je jí 25 let, jemu 34 roky. Sluší se to? Za mých mladých let něco takového nebyvalo a teď prý je to docela samozřejmé, že mladí lidé takto spolu cestují.
Jsem tím celá pobouřená. Maminka.

Děkuji vám za pozornost!

Markéta Holanová
holanova@ucl.cas.cz